

Η ΤΕΛΕΤΗ ΕΝΘΡΟΝΙΣΗΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΚΥΚΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΛΛΥΡΙΑΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ

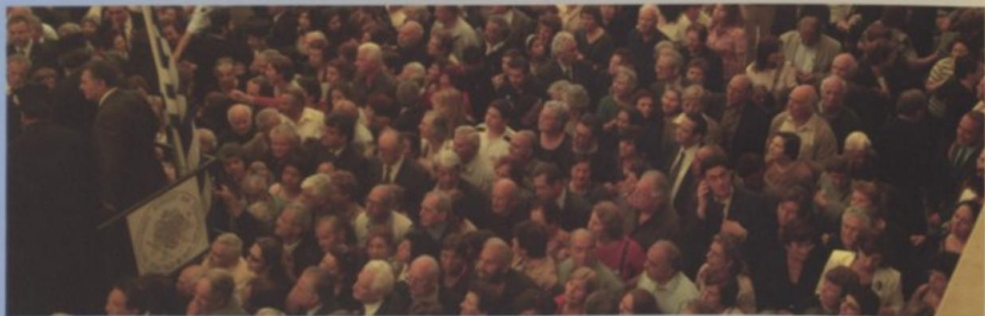
ρών ζητημάτων, που αναφύονται κατά καιρούς. Επίσης η δημιουργία περισσότερων Μητροπόλεων συνεπάγεται πιο μικρές εκκλησιαστικές περιφέρειες, στις οποίες είναι δυνατό να δοθεί περισσότερη προσοχή και να αναπτυχθεί σ' αυτές αξιόλογο έργο, που θα συμβάλει, με τη σειρά του, στην πνευματική, κοινωνική και πολιτιστική αναζωογόνησή τους. Τούτο μπορεί να συμβεί με τα νέα δεδομένα ακόμα και σε μικρά χωριά, που για διάφορους λόγους δεν κατέστη δυνατό να επιτευχθεί μέχρι σήμερα σε μεγάλο βαθμό.

Εντυπωσιακή και μεγαλοπρεπής υπήρξε η τελετή ενθρόνισης του πρώτου Μητροπολίτη Κύκκου και Τηλλυρίας Νικηφόρου, που πραγματοποιήθηκε στο καθολικό της Μονής Κύκκου την Κυριακή 13 Μαΐου 2007. Η εκλογή του Επισκόπου Νικηφόρου, ως πρώτου Μητροπολίτη Κύκκου και Τηλλυρίας, εντάσσεται στα πλαίσια της απόφασης της Ιεράς Συνόδου για διεύρυνση του αριθμού των Μητροπόλεων. Πρόκειται για απόφαση που αποτελεί σταθμό στα εκκλησιαστικά δρώμενα του τόπου. Αναβιώνει ύστερα από αρκετούς αιώνες μια αρχαία παράδοση και πρακτική, που θέλει τις Κυπριακές Μητροπόλεις δεκατρείς και μια πλήρη Ιερά Σύνοδο, που θα διασφαλίζει το αυτοδιοίκητο της Κυπριακής Εκκλησίας και τη δυνατότητα επίλυσης από αυτήν διαφόρων σοβα-

Της τελετής ενθρόνισεως προεξήρχε ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου Χρυσόστομος Β'. Παρόντες ήταν αρχιερείς, μέλη της Ιεράς Συνόδου, αρχιερείς από άλλες Ορθόδοξες Εκκλησίες και πολύ μεγάλο πλήθος κληρικών από διάφορα μέρη της Κύπρου. Τόσο ο ναός στον οποίο έγινε η όλη τελετή, όσο και οι έξω του ναού χώροι, ήταν ασφυχτικά γεμάτοι από κόσμο, που έσπευσε εκεί για να τιμήσει με την παρουσία του τον νεοεκλεγέντα Μητροπολίτη.

Στον ενθρονιστήριο του λόγου ο Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας Νικηφόρος αναφέρθηκε αρ-

χικά στην πρόσφατη κρίση, που ταλάνισε την Κυπριακή Εκκλησία και προκάλεσε σ' αυτήν σωρεία προβλημάτων, δίνοντας το στοιχείο της αισιοδοξίας που άρχισε να αναπτύσσεται σ' αυτήν. Με ευφράδεια λόγου και πλουσιότατο λεξιλόγιο ο Πανιερότατος τόνισε πως «*τη συννεφιά του χειμώνα διαδέχθηκε η άνοιξη. Τη Μεγάλη Παρασκευή διαδέχθηκε η Ανάσταση. Και τις μαύρες ώρες του ανέμου και του ζόφου και του κλύδωνος της Εκκλησίας μας διαδέχθηκε η υνεμία, η γαλήνη, η ηρεμία και το ουράνιο τόξο «ευλογία των ουρανών-πάμφωτο την περικοσμή».* Έχοντας πλήρη συναίσθηση της αρνητικής κατάστασης που δημιουργήθηκε στην Εκκλησία της Κύπρου πρόσφατα, και αφουγκραζόμενος τα αισθήματα που προκλήθηκαν στο πλήρωμά της, δε δίστασε να τονίσει με θάρρος, πως οι Ιεράρχες μέσα σε πνεύμα αδελφικής αγάπης και αμοιβαίας συγχωρήσεως άρχισαν να επανακαταρτίζουν την ενότητά τους. Προχώρησε μάλιστα ένα βήμα παρακάτω προσθέτοντας πως το σύνολο της Ιεραρχίας υπόσχεται να μην ξανακυλήσει ποτέ στο δρόμο της διχόνοιας, γιατί ο λαός δεν μπορεί να αντέξει άλλους διχασμούς και αντιπαλότητες. Στα λόγια αυτά ο Μητροπολίτης Νικηφόρος πρόσθεσε, «*και η υπόσχεσή μας αυτή ως θεωρηθεί ως η πλέον έμπρακτη συγγνώμη μας για το σκανδαλισμό του λαού μας, που όλοι μας προκαλέσαμε».*

Στη συνέχεια του ενθρονιστηρίου του λόγου ο νεοεκλεγείς αναφέρθηκε στην απόφαση της Ιεράς

Συνόδου να συστήσει νέες Μητροπόλεις και να αναθέσει σ' αυτόν τη διαποιήμανση της Μητροπόλεως Κύκκου και Τηλλυρίας, η οποία θα έχει ως έδρα της την ιστορική Μονή Κύκκου και θα ανήκουν σ' αυτήν οι γεινιάζουσες προς αυτήν κοινότητες, καθώς και οι κοινότητες της περιοχής Τηλλυρίας. Επειδή η απόφαση στην κλήση της Ιεράς Συνόδου ουσιαστικά αποτελεί προαγωγή της Μονής Κύκκου σε Μητρόπολη, ο Πανιερότατος πολύ σωστά παρατήρησε πως η μητροπολιτική αξία που δόθηκε στην ιστορική Μονή Κύκκου είναι κατάκτηση της μακράιωνης ιστορίας της και του ένδοξου παρελθόντος της, αλλά συνάμα και της συνεχούς καταβαλλόμενης σήμερα δημιουργικής προσπάθειας της να απαντήσει αποδοτικότερα στην κλήση της και να ανταποκριθεί πληρέστερα στην κοινωνική και εθνική της αποστολή.

Ο Πανιερότατος αναφέρθηκε επίσης στις νέες αρμοδιότητες που αναλαμβάνει ως πρώτος Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας. Διαβεβαίωσε ότι θα καταβάλει κάθε προσπάθεια για πιστή και αφοσιωμένη διακονία. Αναφέρθηκε στην εκ μέρους του μετατροπή του Ευαγγελίου σε έργα, στον εν

Χριστώ καθαρισμό του ποιμνίου της Μητροπόλεως, στην προσπάθεια που θα καταβάλει για την κοινωνικοποίηση του Ευαγγελίου στη σημερινή εποχή, στην κατανόηση εκ μέρους του των προβλημάτων του ανθρώπου, στα προβλήματα της νεολαίας, την οποία όπως και προηγουμένως έτσι και τώρα θα έχει στις προτεραιότητές του, στην τρίτη ηλικία, στους πάσχοντες, στους αναξιπαθούντες, στο θεσμό της οικογένειας, της πολύτεκνης οικογένειας, στην παιδεία, την ιστορία, τους θεσμούς, το δημογραφικό πρόβλημα, τις αιρέσεις, την ανάγκη προστασίας του περιβάλλοντος, στο φαινόμενο της παγκοσμιοποίησης, στην κρίση του σημερινού πολιτισμού, στους μετανάστες, στην άρση των φυλετικών διακρίσεων καθώς και το εθνικό πρόβλημα του νησιού, τα οποία όλα μαζί θα αποτελούν το πεδίο διακονίας του.

Επειδή η ημέρα της ενθρονίσεως του Πανιεροτάτου συνέπεσε με την εορτή της πολύτεκνης μάνας, δεν παρέλειψε να αναφερθεί και στο γεγονός αυτό, εκφράζοντας τις σκέψεις του για την τεκνογονούσα Κύπρια μάνα και το εθνικό χρέος προς

αυτήν, διαβεβαιώνοντας για την παρουσία και συμβολή της νεοσυσταθείσας Μητροπόλεως προς αυτήν.

Εκτός από το όλο σκεπτικό και την προβληματική που ανέπτυξε, η ευρύτητα του πνεύματος και η ικανότητα του Μητροπολίτη Νικηφόρου να διεισδύει στην ουσία των πραγμάτων, φάνηκαν ξεκάθαρα σε συγκεκριμένα σημεία του ενθρονιστηρίου του λόγου. Περιοριζόμαστε να αναφέρουμε τα ακόλουθα. Στο σημείο της αναφοράς στο έργο που προτίθεται να αναπτύξει στην Μητροπολιτική του περιφέρεια, παρατήρησε με έμφαση πως η Εκκλησία δεν είναι ένας νεκρός κανόνας πίστεως και βίου αλλά ούτε παρελθόν, και πως «η μεγάλη απειλή της Εκκλησίας είναι όταν αυτή καταφεύγει στην κινδυνώδη ασφάλεια της στατικότητας, και αρνείται να επανέλθει στο υπερώο της Πεντηκοστής, στην ανανέωση, στην ανασύνταξη, στην αναδιάρθρωση, στην αναδιοργάνωση και ομαλή λειτουργία του Σώματός της». Σύμφωνα με τον Πανιερότατο, για να είναι ακμάζουσα η Εκκλησία οφείλει να παρακολουθεί με στοργή την επικαιρότητα της στιγμής και να χρησιμοποιεί τις εκάστοτε εκφάνσεις του πολιτισμού και του κοινωνικού βίου. Επιπλέον στο σημείο της αναφοράς του στην κοινωνικοποίηση του Ευαγγελικού μηνύματος διαπίστωσε πολύ σωστά πως αυτό πρέπει να γίνει με σύγχρονους τρόπους και να ανταποκρίνεται στις αναζητήσεις της σύγχρονης εποχής. Μνημονεύουμε επίσης την αναφορά του σε όλα τα ζητήματα που απασχολούν το σημερινό άνθρωπο, δείγμα της πολυδιάστατης θεώρησης της ζωής εκ μέρους του. Το διορθόδοξο, διαχριστιανικό και διεθνές γίνεσθαι στο οποίο η Εκκλησία θα έχει υπεύθυνη γνώμη και θέσεις, αποτέλεσε και αυτό σημείο αναφοράς εκ μέρους του Μητροπολίτη Νικηφόρου.

Στην τελετή ενθρόνισης παρατηρήθηκε ένα πρωτοφανές συγκινητικό γεγονός, που δεν μπορεί να μείνει ασχολίαστο. Καθ' όλη τη διάρκεια της πορείας του ιεράρχη προς το ναό όπου επρόκειτο να

γίνει η ενθρόνιση, ο κόσμος που βρισκόταν έξω από το ναό, στην κάτω αυλή της Μονής Κύκκου, φώναζε αυθόρμητα, με πολύ δυνατή φωνή, «άξιος-άξιος». Άραγε ήταν τυχαίο το γεγονός αυτό; Ασφαλώς όχι. Το «άξιος-άξιος» σύμφωνα με το τυπικό της ενθρόνισης ενός Μητροπολίτη, λέγεται από τον κόσμο σε συγκεκριμένο και καθορισμένο σημείο της τελετής. Στην περίπτωση του Μητροπολίτη Νικηφόρου τούτο λέχθηκε αυθόρμητα, πριν την έναρξη της όλης τελετής. Αυτό είναι σημείο και απόδειξη της καταξίωσης του Ιεράρχη στη συνείδηση του λαού και προφανής αναγνώριση του έργου του, της προσφοράς του και των πολλών του αγώνων μέσα από την πολύχρονη και παραγωγικότητα πορεία του στην Εκκλησία.

Ευχόμαστε ολόψυχα στο Μητροπολίτη Κύκκου και Τηλλυρίας Νικηφόρο καλή δύναμη στην πορεία υλοποίησης των οραμάτων του στη νέα Μητροπολιτική περιφέρεια. Εκφράζουμε ταυτόχρονα την βεβαιότητα, πως σε σύντομο χρονικό διάστημα θα υλοποιηθεί έμπρακτα όλα όσα ανέφερε και υποσχέθηκε στον ενθρονιστήριο του λόγο, χωρίς καμία εξαίρεση. Η βεβαιότητά μας αυτή πηγάζει από την μέχρι σήμερα πορεία του, η οποία μαρτυρεί πως πρόκειται για προσωπικότητα των έργων και όχι των πολλών και χωρίς αντίκρισμα λόγων. Ο Μητροπολίτης Νικηφόρος είναι το πρόσωπο που όταν στις 14 Ιανουαρίου 1984 ενθρονιζόταν ως Ηγούμενος Κύκκου και αναλάμβανε το πηδάλιο της ιστορικής Μονής, είπε στον ενθρονιστήριο του λόγο και το ακόλουθο: «Βάξω το χέρι στ' αλέτρι, και κατέρχομαι στον αμπελώνα τούτου του Κυρίου για να κατασκάψω και να εκριζώσω, και να φυτέψω. Χωρίς να φειστώ κόπου και μόχθου αλλά μέρα και νύχτα 'ήδιστα δαπανήσω και εκδαπανηθήσομαι' (Β' Κορ. 2,15) προς αναγέννηση κι ανόρθωση...» Μεγάλη υπόσχεση που υλοποίησε χωρίς να σκεφθεί κόπους και μόχθους, όπως ακριβώς το υποσχέθηκε τότε, πριν 23 ολόκληρα χρόνια. Τα έργα του είναι σε όλους γνωστά και βεβαιώνουν του λόγου το αληθές.

